

Mamma Elisabet, barnet och mormor

Mormor satt i sitt lilla kök. På golvet satt hennes barnbarn och lekte. Mamma Elisabet stickade på ett par bruna vantar till den lilla. Mamma och mormor pratade inte så mycket. Men mormor märkte att mamma Elisabet inte var glad. Och hon förstod att det kunde vara svårt med en liten pojke som inte var som andra barn.

Mormor tyckte att hon borde hjälpa Elisabet. Men vad skulle hon säga? Då kom hon ihåg sin egen pappa. Han hade varit bonde och slaktare. Ofta hade han tunga arbetsdagar för att få ihop till mat och kläder till den stora familjen. När han kom hem på kvällarna var han ofta trött. Men han hade ett gott humör. Och nästa dag tog han häst och släde igen och for ut i byarna och köpte upp slakt. Han kände många människor och berättade ofta om vad han varit med om.

En dag hade han berättat om två sydda tavlor som han sett i ett hem. Nu kom mormor ihåg verserna. Det som var broderat på dem skulle kanske kunna hjälpa Elisabet. Mormor berättade och Elisabet lärde sig raderna:

”Vill du i levande livet ha del, måste du sorgen som glädjen ta hel.”

Elisabet visste att också sorgen var en del av verkligheten. Hon visste att hon inte fick fly från sin uppgift att hjälpa den lilla. Hon måste göra det som var hennes del i livet.

Den andra texten var Henrik Ibsens ord:

”Det du gör, gör fullt och helt, inte styckevis och delat.”

Den lilla kröp upp till Elisabet. Hon kramade om honom och tänkte: ”Vi ger oss inte. Det vi gör är viktigt, vi ska leva helhjärtat.”